

वार्थे अथ-इव यथा यवसे अविष्यन् यवसं घासं भक्षयिष्यन्नश्चः प्रोथति । आत् अस्य अनन्तरं वह्निज्वलनशब्दानन्तरं वातो वायुरस्याग्रेरनुवाति अग्निमनुलक्ष्य प्रसरति वायुग्न्योः सख्यादिति भावः । कीदृशो वायुः शोचिः शोचयति ज्वलयति शोचिः अग्नेः संदीपनः शोचिरिति ज्वलन्नामसु [निघ० १. १७.] पठितम् । यद्वास्य शोचिर्वातामनुलक्ष्य वातो वाति । अधति निपातोऽर्थार्थः अथ वातेनाग्नौ ज्वलिते सति ते एतस्याग्नेः व्रजनम् व्रजत्यत्रेति व्रजनं गमनस्थानं कृत्तमस्ति श्यामं भवति कृत्तवर्त्मा कुताशन इत्युक्तेः । स्मेति निपातः पादपूरणः । श्रुत्या ते इति पदमेतस्येति व्याख्यातं परोऽक्षवान्मन्त्रस्य अथैतस्य व्रजनं कृत्तं भवतीति [८. ७. ३. १२.] श्रुतेः । अविष्यन्नित्यत्तिकर्मसु [(76.) निघ० २. ८.] पठितम् ॥ ६२ ॥

आयोष्ट्वा सदने सादयाम्यवतश्हायायोऽ समुद्रस्य हृदये ।

रश्मिवतीं भास्वतीमा या द्यां भास्या पृथिवीमोर्वन्तरिक्षम् ॥ ६३ ॥

का० [१७. १२. २५.] आयोष्ट्वेति स्वयमातृष्णाम् । आयोरिति कण्डिकाद्वयेन विकर्णदिक्षिणां स्वयमातृष्णामुपदधातीत्यर्थः ॥ आयोः परमेष्ठीति द्वे यजुषी स्वयमातृष्णादेवत्ये आद्यं ब्राह्म्युल्लिक् द्वितीयमाकृतिरुन्दः । हे स्वयमातृष्णे आयोः आदित्यस्य सदने स्थाने तां त्वा त्वां सादयामि स्थापयामि । एति निरन्तरं गहतीत्यायुरादित्यः । कीदृशस्यायोः अवतः जगत्पालयितुः दीप्यमानस्य वा । तथा समुद्रस्य समुनन्तीति समुद्रस्तस्य आदित्यो वृद्धा जगदार्द्राकुर्वन्समुद्र उच्यते । किम्भूते सदने हायायामाश्रयभूते हृदये प्रधानभूते । कीदृशीं त्वां रश्मिवतीं किरणयुतामत एव भास्वतीं शोभमानां । तां काम् या त्वं द्यां द्युलोकमाभासि प्रकाशयसि पृथिवीमाभासि उरु विस्तीर्णमन्तरिक्षं चाभासि । रश्मिपदस्य संहितायां दीर्घः ॥ ६३ ॥

परमेष्ठी त्वा सादयतु दिवस्पृष्टे व्यचस्वतीं प्रथस्वतीं दिवं यह दिवं दृष्टुं दिवं मा ह्रिंसीः ॥ विश्वस्मै प्राणायोपानाय व्यानायोदानाय प्रतिष्ठायै चरित्राय ॥ सूर्यस्वाभिषातु मरुता स्वस्त्या हृदिषा शतमेन तया देवतयाङ्गिरस्वद्भुवे सीदतम् ॥ ६४ ॥